

Мария Илиева

Небе от олово

Притъмня над мен небето!
Като олово тежат
сиви облаци...
И тъжат,
и ръмят.
Пътеки, извървени със тебе,
днес вече мълчат...
Усещам, че тихичко гаснеш.
Усещам,
по себе дъжд.
Сред рефренът на сивите капки,
чувам гласът ти.
Утихва...
Ти ми шептиш.
И виждам в прозореца тебе,
Пак си усмихнат,
и жив.
По лицето ти правят лунички,
шумолящите
капки
от
дъжд.
Духа вятър,
приплаква в мене,
като детенце изгубено във
на тротоарът поседнало мокро,
и много само.
Ще тръгна по празната улица
да те пазя със своя чадър.
Ще се моля дъждът да пожали,
във прозорецът
твойто
лице.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10121>]